

ПРОСТА ПЪСЕНЬ

О, тѣзъ гористи хълмове
и тия ширнати полета —
простора сж изпълнили,
простора и сърдцето ми,
съсъ унесъ пѣстроцвѣтенъ.

Живѣли сж дѣдитѣ ни,
съ рала сж порили земята,
а вечеръ грохвали пребити и
просторътъ необятенъ
тежалъ е връхъ гърдитѣ имъ.

И пѣшкали сж въ тъмното :
Снеми ни, Господи, товара!
Но сутринь-рано съмне ли
надъ плѣвни и кошари —
потуритѣ си стѣгали,
замахвали съ тояга :
Помага богъ, но даромъ
не вкарва въвъ хамбара !

О, храбри стари дѣдовци,
ний помнимъ ви завета,
но днесъ въвъ други ядове
животътъ ни е вплетенъ.